

Mødet den 3. Oktbr. 1907.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Sabroe.

1. (J. Nr. 343—07). Andragende fra Rengøringskonerne ved **Ting- og Arresthuset** om Førhøjelse af deres Maanedsløn fra 16 Kr. til 20 Kr.

Bevilgedes.

2. (J. Nr. 317—07). Erklæring fra Budgetudvalget angaaende den i Mødet den 19. f. M. behandlede Indstilling fra Brandkommissionen om Indretning af en **Remiseplads for Brandredskaber** paa Frederiksbjerg.

Formanden meddelte, at Budgetudvalgets Flertal ikke kunde tilraade Købet af de paagældende Ejendomme, saa meget mere som Kommuniens finansielle Stilling for Øjeblikket langt fra var gunstig.

Samuelson var forbavset over Budgetudvalgets Indstilling, da Byraadet ikke havde spurgt Budgetudvalget om dets Mening angaaende Indretningen af et Redskabshus, men kun om hvorvidt man skulde købe Grund, leje eller selv afgive Grund. Brandkommissionen fandt det nødvendigt at faa det omhandlede Redskabshus, og kunde man ikke gaa med til at købe de to Ejendomme, maatte man enten leje Plads eller selv afgive Grund. Det maatte endvidere kaldes meget mærkeligt, at Budgetudvalget ikke kunde tilraade en

Udgift paa kun 400 Kr. af Hensyn til Byens finansielle Stilling.

Formanden gjorde opmærksom paa, at Budgetudvalgets Udtalelse var foranlediget derved, at man var bange for, det var en ny Brandstation, Sagen egentlig drejede sig om. Efter Hr. Samuelssens Udtalelser maatte man faa det Indtryk, at Byraadet havde vedtaget at indrette det omtalte Redskabshus, men en saadan Vedtagelse havde ikke fundet Sted.

Simonsen havde ikke deltaget i det Møde, hvor Indstillingen var vedtaget, men vilde slutte sig til Budgetudvalgets Flertal. Det var hans Anskuelse, at Sagen i sidste Byraadsmøde var blevet forkastet, men Formanden havde saa diskvalificeret Hr. J. C. Petersens Afstemning, fordi Hr. Petersen ikke havde deltaget i første Afstemning. En saadan Afgørelse maatte betragtes som urigtig, da Medlemmerne maatte have Ret til at stemme ved en Omafstemning, uanset om de ved første Afstemning havde stemt eller ej. Forslaget var altsaa i Virkeligheden forkastet, men iøvrigt var det meningsløst at købe de to Ejendomme, da der umuligt kunde indrettes en ordentlig Vagtstation der, saalænge de to Huse laa der. Han ønskede ligeledes at fraraade, at man lejede Lokaler eller anviste en af Byens Grunde, da Forslaget i Virkeligheden var Begyndelsen til en ny Brandstation.

Mikael Johansen hævdede, at Hr. Nørgaard ved Behandlingen af Sagen i forrige Møde havde gjort gældende, at en Henvisning til Budgetudvalget i Grunden var en Vedtagelse. Hvis man ikke vilde købe de to Ejendomme, maatte man enten leje Plads eller anvise en Grund. Brandkommissionen tænkte aldeles ikke paa at oprette en ny Brandstation, men ønskede kun, at de Red-

skaber, som nu havde Plads paa Rytterikasernen, blev anbragt paa et mere centralt beliggende Sted.

M o u s t e n fremhævede, at Budgetudvalget ikke kunde svare, som det gjorde, hvis der forelaa en Vedtagelse, og dette var da heller ikke Tilfældet.

N ø r g a a r d erindrede Hr. Johansen om, at det var Hr. Johansen med flere, der ønskede Sagen til Budgetudvalget. Han vilde helst have haft den afgjort med det samme og havde gjort opmærksom paa, at en Henviſning til Budgetudvalget ikke nyttede. Han havde aldrig sagt, at en Sag var vedtaget, fordi den blev henvist til Budgetudvalget, men blot, at man kun plejede at henvise de vedtagne Sager til dette Udvalg, for at det kunde undersøge Pengespørgsmaalet. Trods alt, hvad der var fremkommet, troede han vedblivende, at det drejede sig om en ny Brandstation, og gjorde det ikke det, var Sagen aldeles meningsløs. Iøvrigt maatte han hævde Budgetudvalgets Ret til at udtale sig om Sagernes økonomiske Side.

L o t t r u p fandt det uforsvarligt at afvise Brandkommissionens Ønske. Det drejede sig kun om at faa et bekvemt Sted til Opbevaring af Redningsapparater, som det i Ildebrandstilfælde vilde være af stor Betydning at have i Nærheden af Brandstedet. Skulde Redskaberne hentes for langt borte, kunde der let gaa Menneskeliv tabt, og man burde derfor bevilge, hvad Brandkommissionen bad om, saa havde Byraadet intet Ansvar, hvis der skete noget.

Filtenborg havde heller ikke været til Budgetudvalgsmødet, men sluttede sig til dettes Flertal, saa Indstillingen var altsaa nu enstemmig. Iøvrigt burde Sagen henvises til Budgetbehandlingen.

Vestesen opfordrede Brandkommissionen til at lade Sagen falde, da Byraadets Flertal havde Følelsen af, at man ved den foreslaaede Foranstaltning vilde gaa tilbage i Stedet for fremad. Det vilde være langt bedre, om Brandvæsenet sammen med Stadsingeniøren undersøgte Betimegheden af Automobilers og de elektriske Slukningsredskabers Anvendelse i Brandvæsenets Tjeneste.

Simonsen hævdede, at der for de ny store Ejendommers Vedkommende ikke kunde blive Tale om Fare for Menneskeliv ved Indebrænding, hvis da Ilden blev opdaget i rette Tid, og gjorde den ikke det, var det ligegyldigt, om Redningsapparaterne var centralt beliggende eller ej.

S. Petersen gjorde gældende, at det aldeles ikke drejede sig om en ny Brandstation, men kun om et Skur paa et centralt beliggende Sted til Opbevaring af Redskaber. Brandkommissionen var i Færd med at overveje Automobilers Anvendelse i Brandvæsenets Tjeneste og vilde snart komme med Forslag derom tillige med Forlangende om flere ny store Bevillinger. Han var ikke stemt for at købe de to Ejendomme, men tilraadede, at man enten lejede Plads eller afgav en af Byens Grunde.

Samuel sen glædede sig over Lovtalerne over Automobilsprøjter og haabede, at Byraadet vilde bevilge Penge til Anskaffelse af saadanne, naar der derom fremkom Forslag. Vandtrykket var flere Steder utilstrækkeligt, saa der vilde ogsaa komme Forslag om Anskaffelse af ny Opstandere. Han henstillede, at Brandkommissionen fik Bemyndigelse til at leje et Lokale.

Lotttrup vilde ikke gaa med til en ny Brandstation, men fandt det rimeligt, at Redningsredskaberne blev opbevaret paa et saa centralt

beliggende Sted som muligt. Han vilde derfor stemme for, at man bemyndigede Brandkommissionen til at leje et Lokale, og henstillede, at man tog under Overvejelse at opstille Redningsstiger i i det fri paa samme Maade som i de engelske Byer.

M i k a e l J o h a n s e n haabede efter de faldne Udtalelser paa Byraadets Velvilje, naar Brandkommissionen kom med Forslag om Anskaffelse af Automobilsprøjter. Han fremhævede Brandvæsenets og særlig Brandinspektørens Dygtighed og anbefalede at bevilge de 450 Kr.

J a k o b J e n s e n betonedede, at en større Brand som Mejlborgbranden ikke kunde indtræffe paa Frederiksbjerg, og at Brandvæsenet ved denne Brand stod aldeles magtesløs. Dersom Opstanterne var for smaa, maatte de, der havde godkendt dem, bære Ansvar, og skulde de forandres, kunde det gøres efterhaanden. Det forundrede ham, at Brandkommissionen nu motiverede sit Andragende om et Redskabsskur med, at Redskaberne saa hurtigere kunde være ved Brandstedet, da Kommissionen i sin Tid henviste til, at Redskaberne kom hurtigst frem, naar de beroede paa Brandstationen. Han kunde ikke forstaa Bebrejdelserne mod Budgetudvalget, da det jo i Virkeligheden ikke drejede sig om 450 Kr., men om en helt ny Brandstation.

M a g n u s N i e l s e n morede sig over at høre den megen Sagkundskab, særlig fra Hr. Simonsen, men han tvivlede ikke om, at Hr. Simonsen i sit Blad vilde være den første til at angribe Brandvæsenet, hvis dette ikke mødte frem i Tide ved en Brand. Brandvæsenet ønskede kun at faa sine Redskaber opbevaret paa et højtliggende Sted, saaledes at Mandskabet, der skulde bringe de

tunge Redskaber frem, ikke kom saa forpustede til Brandstedet, hvilket let kunde medføre Fare for deres Helbred, da de umiddelbart efter skulde ind i den tit meget stærke Røg. I Modsætning til Hr. Simonsen troede han, at Brandfaren blev større, jo højere Huse man byggede, og henstillede, at Bevillingen blev givet, da man saa intet Ansvar havde, hvis der indtraf et Uheld.

Samuel sen hævdede, at Brandkommissionen var blevet behandlet hensynsløst af Budgetudvalget, og at Opstanderne maatte forandres paa en Gang. Den faste Vagt kunde kun betjene de Redskaber, der fandtes paa Stationen, og da i Ildebrandstilfælde kun den nærmeste Linie blev kaldt ud, ønskede Kommissionen, at Redskaberne var saa nær ved denne Linie som muligt.

Nørgaard slog fast, at man havde Lov til at stemme imod uden at udtale noget Mistillidsvotum til Brandkommissionen. Sagen drejede sig ikke blot om de 450 Kr., idet man havde faaet det Indtryk, at det gjaldt en ny Brandstation.

Mikael Johansen forstod ikke, at man vedblivende talte om en ny Brandstation, da Brandkommissionens Medlemmer bestemt hævdede, at en saadan ikke var tilsigtet. Hvis Bevillingen blev nægtet, og der indtraf en Ulykke, vilde man paadrage sig et stort Ansvar.

Jakob Jensen mente, at det, at Husene skulde indrettes til Bolig for Brandsvende, tydeligt tilkendegav, hvad Meningen i Grunden var med Brandkommissionens Forslag.

Samuel sen oplyste, at der i Kommissionens Indstilling kun var peget paa, at Husene muligvis kunde udlejes til et Par Brandsvende, men ikke, at der skulde installeres fast Mandskab.

Formanden havde i Budgetudvalget ikke

deltaget i Afstemningen, da han ønskede at staa frit, hvis Sagen skulde for ved Budgetbehandlingen, hvor den rettelig hørte hjemme.

Brandkommissionens Forslag forkastedes.

3. (J. Nr. 356—07). Indstilling fra Udvalget angaaende Opførelsen af **Christian IX's Børnehjem** om Approbation paa forskellige Licitationsbud vedrørende Murerarbejdet, Tømrerarbejdet, Snedkerarbejdet og Blikkenslagerarbejdet, samt Henstilling om, at Varmeanlægget uden Udbydelse overdrages Firmaet Bruun & Sørensen i Henhold til et fra dette modtaget Tilbud.

Formanden henstillede, at Spørgsmaalet om Tilbudet angaaende Varmeapparatet foreløbig blev stillet i Bero, og fandt det tvivlsomt, om man kunde tillade, at Murermester Rasmussen forhøjede sit Tilbud med 800 Kr., efter at det var indgivet, men ganske vist inden Tilbudene var aabnet.

Magnus Nielsen syntes ikke, der var noget urigtigt i, at Tilbudet blev forhøjet, idet Forhøjelsen var sket, inden Tilbudene var blevet aabnet.

S. Petersen oplyste, at ingen af de konkurrerende Mestre havde noget imod, at Rasmussen forhøjede sit Tilbud, og at Forhøjelsen var sket kun en Time efter, at Fristen var udløbet.

Lottrup ønskede at se en Facadetegning, da der hidtil kun havde været fremlagt en Skizze.

Det vedtoges at antage de laveste Licitations-tilbud, for Murerarbejdets Vedkommende dog med Tillæg af 800 Kr., medens Sagen angaaende Varmeværket udsattes.

4. (J. Nr. 267—07). Tilbud paa Køb af Kommunens **Byggegrunde mellem Heibergsgade og Strandvejen** fra Murermester Bak, Garver Flach, Murermester R. Hviid, Sagfører Høyer og Overretssagfører Secher saalydende:

»Vi underskrevne, der have erhvervet Købet til Matr. Nr. 83 af Aarhus Bygrunde fra Marselisborg af Areal 4834 Kvadrat-Alen tilbyde herved at afkøbe Aarhus Kommune den tilstødende Parcel mod Hejbergsgade, saaledes som denne er vist paa vedlagte Grundris, samt at afgive til Aarhus Kommune den sydlige Del af Matr. Nr. 83 alt under Forudsætning af, at Byraadet approberer den Byggeplan, der fremgaar af medfølgende Model og Facadetegning, at Byraadet er villig til at anbefale fornøden Dispensation fra Byggelovens Bestemmelser om Bygningshøjden og om Forholdet mellem bebygget og ubebygget Areal, (saaledes at der af det samlede Areal kan bebygges indtil 3900 Kvadrat-Alen), at Byraadet vil anbefale et Andragende om Bevilling til, at der drives Restauration i Bygningskomplekset, og endelig at Andragende om Udstykning af det samlede Areal i 5 Parceller kan bevilges, samt paa følgende Vilkaar:

1. Tiltrædelse finder Sted den 1. Januar 1908.
2. Købesummen udgør 7 Kr. pr. Kvadrat-Alen af Forskellen mellem det Areal, Kommunen afgiver, og det, der afstaaes fra Matr. Nr. 83. Af Købesummen betales i 11. Juni Termin 1909 samtidig med, at Skøde udstedes, 20 %, medens Resten forbliver indestaaende i en af Ejendommene, mod Prioritet næst saa stort et Laan, som kan erholdes af offentlige Midler til Rente ikke over $4\frac{1}{2}$ % p. A. eller Kreditforeningsmidler. Den skyldige Kapital forrentes og amortiseres fra 11. Juni Termin 1909 med $6\frac{1}{2}$ % p. A. af hvilken Ydelse 4 % af den til enhver Tid skyldige Sum er Rente og Resten Afdrag. Kapitalen er iøvrigt uopsigelig fra

Kommunens Side, bortset fra Misligholdelses-tilfælde.

3. Alle med Oprettelse, Stempling og Thinglæsning af Købekontrakt, Skøde og Panteobligation forbundne Omkostninger betales med Halvdelen af Køber og Sælger, medens Udstykningsomkostninger betales af Køberne.
  4. De nedenfor Bygningerne liggende Arealer afgives af os uden Vederlag til Fortov og Trappeanlæg, medens Anlæg heraf og fremtidig Vedligeholdelse og Belysning samt Hegn mod Anlægget bekostes af Kommunen. Der forbeholdes for Hjørneejendommen mod Strandvejen Serveringsret paa Fortovene mod Strandvejen og Anlægget.
  5. Det i Anlæggets nordre Side plantede Læbælte og de høje Træer, der findes paa Strandvejens vestre Side, fjærnes.
  6. Det tillades Ejeren af det samlede Bygningskompleks at udlægge Badehus til privat Brug mellem den nye Havn og Kostskolens Badehus, dog tidligst i Foraaret 1910.
- Ved dette Tilbud ville vi være bundne til
11. ds.«

Sagen havde været behandlet i Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse, fra hvilket følgende Indstilling forelaa:

»Det Areal, der er Tale om at sælge, skal bebygges efter Hr. Arkitekt Kjærs præmierede Plan. Udvalget skal anbefale, at Kommunen afstaar Arealet til Bebyggelse efter den nu af Hr. Kjær udarbejdede Plan for dette Areal og Elvirasminde Grund paa de foreslaaede Vilkaar, men dog med følgende Ændringer.

1. Bygningen holdes indenfor den fastsatte Byggelinie langs Strandvejen, dog anbefales det, at den lille Trappe lægges i Fortovet.

2. (ad 4). Køberne anlægge selv Forbindelsesvejen med Trappe mellem Strandvejen og Heibergsgade (efter Byraadets nærmere Approbation); derimod fritages de for at betale den Jord, Kommunen væsentlig i det Øje med afstaar af Skansen, og som skal betragtes som ubebygget Areal, ligesom Kommunen betaler for et Jærnstakit langs Anlægget (ca. 120 løbende Alen) Mage til det, der nu findes udenom Anlægget. Dog skal man være villig til at forhandle med Arkitekten om et noget andet Hegn, som ikke maa paaføre Kommunen større Bekostning. Den store Trappe asfalteres, og Trin og Mur langs den udføres i Granit. Kommunen paatager sig fremtidig Vedligeholdelse og Belysning, men ikke Renholdelse.
3. (ad 4). Køberne erholde gratis Serveringsret paa Fortovet mod Anlægget efter den paa Tegningen viste Linie, derimod ikke paa Fortovet mod Strandvejen.
4. (ad 5). De høje Træer paa Strandvejens vestre Side fjernes, men kunne erstattes af nye Træer.
5. (ad 6). Der gives ikke Køberne Ret til Badehus.
6. (ad 2). Man fastholder Kommunens sædvanlige Betalingsvilkaar, saaledes at der bl.
  - a. straks betales 10 % af Købesummen, dog med den Undtagelse, at Kommunens Resttilgodehavende maa indestaa paa Prioritet i enkelte af de 5 Ejendomme.
7. (ad 3). Køberne betale alle Omkostningerne ved Ordningen.

Andragerne have erklæret sig villige til at indgaa paa disse ændrede Betingelser og have

indtrængende anmodet om at faa Sagen forelagt Byraadet i Morgen af Hensyn til Opsigelse af Lejere«.

Nørgaard gjorde Rede for Udvalgets Forhandling med Bygmestrene og Arkitekten og gennemgik og forklarede derefter Udvalgets Indstilling. Idet han pointerede, at Kommunen i Virkeligheden ikke bragte noget pekuniært Offer, og at den smukke Plan sikkert ikke kom til Udførelse, hvis Byraadet ikke gik ind paa de foreslaaede Indrømmelser, anbefalede han Indstillingen.

Lottrup kunde i det hele og store slutte sig til Indstillingen, men mente dog, at Byraadet ikke forud kunde love Bygmestrene Restaurationsbevilling og gratis Servering paa Fortovet. Der vilde derved skabes et farligt Præcedens, og han ønskede derfor at stille Forslag om, at disse Bestemmelser udgik af Kontrakten.

Filtenborg anbefalede Indstillingen og spurgte, om hele Bygningen kom til at ligge i Byggelinien. Han havde i og for sig ikke noget imod at give gratis Servering paa Fortovet, skønt et saadant Løfte var ret kedeligt og ogsaa maatte have mindre at sige ved saa stort et Foretagende, ligesom han heller ikke troede det heldigt at knytte Restauratørbevilling til Bygningen, men set under et var han glad ved den smukke Plan.

Mikael Johansen kunde tiltræde Planen, men var absolut imod at knytte Restauratørbevilling til Ejendommen. Hvis Bygmestrene ikke vilde give Afkald paa denne Betingelse, maatte man hellere vente.

Nørgaard gjorde opmærksom paa, at der ikke var Tale om at knytte en Bevilling til Bygningen, men kun om, at en Ansøgning om en Bevilling maatte blive forsynet med Byraadets An-

befaling. Serveringsretten var et Kardinalpunkt, som Udvalget forgæves havde kæmpet imod; Ejerne forlangte den bestemt, og iøvrigt skulde den kun foregaa paa Ejernes egen Grund. Hvis man ønskede den foreslaaede Bygning, maatte man love at anbefale en Ansøgning om Restauratørbevilling samt indrømme gratis Serveringsret paa Fortovet, ellers vilde hele Planen strande.

Paa Hr. Filtenborgs Forespørgsel angaaende Byggelinien oplyste han, at en Del af Bygningen faldt indenfor Byggelinien, idet den blev trukket tilbage paa Ejernes egen Grund.

Formanden fandt det ret naturligt, at man indrømmede gratis Serveringsret paa Fortovet, men han forstod ikke, hvad der mentes med en Restauratørbevilling knyttet til Bygningen, da der for en saadan kun fordredes Borgerskab.

Jakob Jensen betonedes, at naar Udvalget havde strakt sig saa vidt, var det for at faa et kedeligt Hul, der gav Udsigt til en Mængde Bagfacader, lukket. Selvfølgelig var det et stort Gode for de byggende at sikre sig Restauratørborgerskab og Serveringsret paa Fortovet, særlig af Hensyn til Udstillingen, men man kom sikkert ikke uden om disse Indrømmelser, hvis man ønskede den foreslaaede Bygning opført.

Mikael Johansen ansaa det for vanskeligt at nægte andre lignende Indrømmelser, dersom man gav dem for denne Ejendoms Vedkommende. Hvis Byen fik en stor Betaling for Grunden, kunde der være nogen Anledning dertil, men det var jo aldeles ikke Tilfældet. Iøvrigt havde Mejlborg vist en lignende Ret.

Lottrup troede ikke, at Vedtægten tillod Byen at sælge en Grund med en saadan Bevilling. For Resten vilde det være let for Ejerne at komme

i Forbindelse med en Mand, der havde Restauratørbevilling.

Nørgaard hævdede, at hele Kvarteret, ja hele Byen vilde vinde ved Bygningen. Hvis Udstillingen ikke var i Vente, vilde man aldrig have faaet noget smukt paa den omtalte Plads, men nu fik man en Bygning, der vilde være en ualmindelig Pryd, og saa maatte man ogsaa være villig til at strække sig noget. Vel skulde man være varsom af Hensyn til Konsekvenserne, men man skulde heller ikke hænge sig saaledes i dem, at man hindrede en saadan Pragtbygningens Opførelse.

J. C. Petersen spurgte, hvor stor en Del af Grunden, der skulde bebygges, og oplyste, at Mejlborg havde en Restauratørbevilling knyttet til Bygningen.

Magnus Nielsen kunde fuldt ud slutte sig til Indstillingen. Man kunde ikke forlange, at Folk skulde ofre store Summer paa Bygning og Lokaler uden at have nogen Sikkerhed for, at Foretagendet kunde svare sig. Han oplyste, at Mejlborg havde faaet sin Restauratørbevilling i sin Egenskab af Koncertlokale.

Formanden mente, Byraadet burde gøre, hvad det kunde for at imødekomme de byggendes Ønsker, men Spørgsmaalet var, om der kunde gøres noget. Maaske kunde Forholdet ordnes ligesom paa Mejlborg, saaledes at Bevillingen først blev knyttet til et Koncertlokale og senere til selve Bygningen.

Lottrup gjorde gældende, at Mejlborgs Restauration var blevet drevet 5—6 Aar, inden Bevillingen blev knyttet til Bygningen, og at Vedtægten ikke tillod, at en Bevilling blev knyttet til en Nybygning.

M i k a e l J o h a n s e n havde til Dels ladet sig omvende af Diskussionen, og Restaurationen kom der vel, enten Byraadet anbefalede den eller ej. Han vilde spørge, hvad Hr. Nørgaard mente med, at Serveringen paa Fortovet skulde foregaa paa Ejernes egen Grund, da en Ejer, hvis Grund var udlagt til Fortov, sikkert ikke havde mere at sige over den.

J a k o b J e n s e n var ikke forbavset over den Modstand, der var imod Indstillingen, og han var ogsaa selv kun gaaet med, fordi Projektet var saa særdeles tiltalende, og fordi man ikke fik noget smukt ud af Arealet, hvis Grundene ikke kunde sælges samlet. Hvis man ønskede Projektet gennemført, maatte man gøre de ønskede Indrømmelser, og i Virkeligheden forbandt man sig jo ogsaa kun til at anbefale en Ansøgning om Restauratørbevilling.

L o t t r u p vilde spørge, om Formanden mente, at Vedtægten tillod at knytte Restauratørbevilling til Ejendommen.

F o r m a n d e n oplyste, at det blev Indenrigsministeriets Sag at nægte eller give Tilladelsen, Byraadet paatog sig kun at anbefale Ansøgningen. Indstillingen vedtoges.

Udenfor Dagsordenen meddelte

5. S a m u e l s e n , at det ny Vandtaarn nu snart var færdig, saa man kunde begynde at lægge Stikledningerne. Beboerne paa Kristiansbjerg stillede nu større Fordringer end tidligere, og Udvalget havde haft et Møde med dem. Udvalget fastholdt de oprindelige Betingelser, 2 Kr. pr. løbende Alen Facade og det halve af Udgiften ved Stikledningerne, men ønskede dog at henstille, at Ejendommene mellem Niels Ebbesensvej og Ege-

gade blev fritaget for at betale mere end for den ene Facade.

Vilkaarene for disse smaa Grundejere var vel stramme, idet de skulde betale for begge Facader, uagtet de kun benyttede den ene Ledning, og Udvalget anmodede derfor om en Bevilling paa 300 Kr. for at fritage disse Grundejere for at svare mere end til den ene Ledning.

Endvidere ønskede Udvalget Bemyndigelse til at meddele Grundejerne, at hvis de ikke alle inden 1. November havde tegnet sig for Vandindlæg, vilde der ikke blive lagt andre Ledninger end den i Niels Ebbesensvej.

I denne Forbindelse vilde han meddele, at Stadsingeniøren havde erklæret, at det ikke lod sig gøre at bore Brønden paa »Betesda« dybere.

Magnus Nielsen fandt det urigtigt at straffe dem, der straks tegnede sig for Vandindlæg, og tilraadede derfor, at man meddelte Grundejerne, at de, der ikke tegnede sig inden 1. November, maatte gaa ind under haardere Bestemmelser.

Samuel sen havde intet imod at tiltræde dette Forslag.

Tiltraadtes.

